

POLDOVKA

A VLÁDNÍ TUNELY

MARKO STEHLÍK

Název: Poldovka a vládní tunely

Autor: Marko Stehlík

Copyright: Red Field s.r.o.

Cover, DTP, titulní fotografie: Ivo Richter

Vydavatel: Red Field s.r.o., Zvoleněves

Vydáno v roce 2008

Tisk: LABEL spol. s r.o., Kutná Hora

ISBN: 978-80-254-2283-0

Úvodem

Vůbec se nedivím, že z řad Policie ČR odešla řada schopných policistů do privátní sféry. Co taky v práci, kde nemůžete dělat to, na co jste povoláni. Nechci říkat, že všichni, kteří zůstali, nejsou schopní. Nemyslím si to, pořád věřím ve slušné policisty.

Můj nejmladší syn měl nedávno dvanácté narozeniny a naprosto bezelstně se mě zeptal, co on bude dělat, až mě zavrou do vězení, jak ho budu učit hrát šachy a vůbec jak že to celé vlastně je. Začal jsem mu vše vysvětlovat a zjistil jsem, že se můj pohled na celou věc omezuje na líčení mých pocitů, tedy vysoké averze vůči státnímu úředníkovi obecně.

Dovoluji si tvrdit, že jako drtivá většina občanů mám mírné “mrazení“ i jen v pouhém případě nutnosti dojít na kterýkoli státní úřad se na cosi zeptat, něco projednat, nebo dokonce něco chtít. Až na pár výjimek neznám přívětivého úředníka. Mám pocit vstupu do nepřátelského území, kdy je mým úkolem donutit dotčenou instituci k činnosti, na kterou mám sice ze zákona nárok, ale... Já sice musím v termínech - osm, patnáct, maximálně třicet dní vždy pod sankcí vyhovět požadavku úředníka, ale on ne, on má obvykle třicet dní, které může znásobit, pokud se mu věc zdá složitá, spíše když nechce rozhodnout. Nadto většinou věc nerozhodne kladně a vy se rovnou připravujete na nové kolo s vyšší instancí. Proč by to taky rozhodl kladně, co kdyby si pak někdo stěžoval, on to přece zamítl a ti nahoře to občas bez soudního projednání rozhodnou sami, zde pozor, nekřivdíme, občas i v náš prospěch.

Takový úředník, může chtít věc různě doplňovat o další podklady, vy jdete a zajistíte je, přestože víte, že nemá pravdu, ale on má ono kýžené razítko, které potřebujete získat. Doopravdy sním o stavu, kdy každý úředník, bez ohledu na svou náladu či pocity, bude dělat pouze to, co mu zákon ukládá. Nebude si jej samostatně vykládat nebo jej zneužívat, ať již z neznalosti či úmyslně. A třeba se bude i sebevzdělávat studiem jiných rozhodnutí či rozsudků zveřejněných justicí. Nebude věci alibisticky negovat, jenom aby nemusel rozhodnout.

Totíž pokud se máme udržet ve svém civilizačním oblečku, zbavit se toužebných pohledů do minulosti, nevzpomínat na defenestraci na Novoměstské radnici, tak musí být dodržováno psané právo, a to nejen ve smyslu jeho vymahatelnosti, ale i předvídatelnosti možného jednání dotčených stran.

Úředníkem není pouze ona paní za přepážkou, od které cosi potřebujeme, ale i policista, soudce, ministr. Tedy každý státní zaměstnanec, včetně poslanců a senátorů, které do nejvyšších státních funkcí katapultujeme svými voličskými hlasy.

Když jsem ve zjednodušené formě synovi vyložil výše popsané, odpověděl mi, že to možná chápe, ale co to má společného se skutečností, že mě již dvanáct let “honí policajti“, aby mě mohli zavřít.

Tak jsem se rozhodl, že sepiši alespoň malou část o skutečném dění okolo Poldovky, nejen pro syna, ale i pro ostatní. Nevím, kdo všechno si nad tímto spiskem odplivne, ale možná to ostatním pomůže alespoň částečně odkrýt zastírané skutečnosti.

Marko Stehlík

Do již hotové publikace byl vložen následující text:

Poslední možný den před zadáním této publikace do tisku jsem získal od právního zástupce odůvodnění rozsudku, kterým byl vynesen výrok o mé vině. Odůvodnění od Okresního soudu v Kladně, vypracované JUDr. Ladislavem Koudelkou, předsedou senátu.

Po přečtení části odůvodnění jsem pochopil, že jsem se neocitl u tohoto konkrétního soudce, v rukách české justice, ale v rukách asi inkvizice, křížené s Bachovým absolutismem. Dále v textu psaném kurzívou je doslovná citace z odůvodnění rozsudku

Zhodnoťte sami Vaší eventuelní úspěšnost v jakýchkoliv sporech, pokud by se vše řídilo stejnou metodikou.

... „Soud rozebral v předchozích odstavcích důkazy, které pokládal za důležité. Z těchto důkazů vzal za rozhodná ta tvrzení, která vyvracejí obhajobu obžalovaného a naopak prokazují jeho vinu. Všechny ostatní části výpovědi svědků, které nebyly užity v odůvodnění, další listinné důkazy, které jsou ve spise obsaženy a byly konstatovány v rámci hlavního líčení, nepovažuje soud za podstatné a rozhodné pro to, aby byl vyhlášen a odůvodněn tento rozsudek.“ ...

Pokud stejně jako já, věříte ve svá ústavní práva, tak před tímto soudcem, svou víru začnete pravděpodobně přehodnocovat.

Tuneláři?

Synonymum, jak já si je překládám, označující osobu, jež se snaží dosáhnout na cizí majetek přesunem aktiv, ať již zevnitř či zvenku.

Není to nové české slovo a provází naši zemi už hluboko v minulém století. Jak mi vyprávěl jeden starý kriminalista, slovo tunelování se vyvinulo z dříve užívaného “*sjet voltr*“, což se již v argotu prvorepublikové galérky vykládalo a vykládá jako udělat tunel, někoho podvést, v podstatě vždy pod uměle vytvořenými okolnostmi či skutečnostmi někoho obelhat, okrást, podvést a tak získat zákonně neoprávněný prospěch pro sebe či druhé. Když jsem si to takhle hezky napsal a rozeberu nejen historická dění, tak mohu pouze zkonstatovat, že asi tedy skutečně žijeme v zemi tunelářů.

Co mě, osobu samotnou, již dvanáct let stíhanou za údajnou nezákonnou hospodářskou činnost v Poldi, vede k takto drzému prohlášení? Tvrdím, že jako neoprávněný prospěch (tunel) není nutno hodnotit pouze ukradený majetek, ale i nekalé činnosti prováděné při odvádění pozornosti od skutečných problémů, neboť pak je tunelováním i neoprávněně získávaná důvěra od občanů a institucí.

Ve schématu získávání moci, ať již politické či výkonné (pozor, jsou zcela zástupné), je potřeba vždy vytvořit “veřejné nepřátele“ a odvádět pozornost směrem k nim. Ale jako historicky posloužila část policie v naší kauze politickým přáním, tak dnes vnímám na konkrétním případě, že jsou někteří policisté stále schopni posloužit zájmovým skupinám, navíc čistě zájmům ekonomickým.

Podplukovník Bacovský z Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování je zářnou ukázkou, jak se dokáže pod záminkou policejní práce škodit jak osobám, tak společností. Na přání jedné skupiny obchodníků usilovně kontroloval nakládání se zbožím. Činil nátlaky pomocí výslechů, dále si osoboval právo na všechny informace o nakládání se zbožím v hodnotě přibližně tři čtvrtě miliardy korun přesně do okamžiku, než se zboží “ztratilo“. Pak na jemu prokazatelně podané informace o ztrátě nijak nereagoval. Reagoval až posléze, kdy společnost, pro kterou jsem zprostředkoval zajištění financování celého obchodu, vyhlásila bankrot a skončila v konkurzu. A tady opět se zjevil pplk. Bacovský, který zkusil zkriminlizovat dokonce i právního zástupce pomocí hlasových nahrávek, nahrávek dobře vybraných částí rozhovorů a jinak dodaných stranou, v jejíž prospěch zřejmě koná.

Protože však ta zlodějská partička má uhradit ještě osmdesát milionů korun, dnes zřejmě již do konkurzní podstaty, tak jmenovaný podplukovník akceleruje vyšetřování pro své umělé trestní konstrukce. Celé zlodějské partičky se hodí argumentace, že ve věci probíhá trestní vyšetřování. Mávají s ní, kde se dá. Proč by měli hradit své závazky? To je snadnější roztočit ještě více trestní vyšetřování. Jejich snaha ovlivňovat průběh konkurzu je více než zřejmá.

A podplukovník znovu usilovně především vyslýchá všechny, kdo mne znají nebo mohli znát ve spojení s těmito společnostmi. A tady se moc hodí moje letité trestní stíhání v kauze Poldi.

Vždyť já jsem přeci společností vnímán jako kriminálně závadná osoba.

Jenom jsem nepochopil, že pokud byl u celé věci včas a měl svá podezření, proč dotčené zboží, o jehož pohybu si přál být a byl zcela informován, řádně policejně nezajistil. Možná proto, aby ho mohl někdo včas odcizit.

Když si silní chlápíci se svými tlupami před pár stoletími rozdělili území a poté se z nich stala šlechta, tak zjistili, že toliko pomocí různých nařízení a výnosů se lidu vládnou dá. Jak šla doba, z původních kontrolorů, kteří hlídali dodržování výnosů a výběry pro tehdy vzniklou šlechtu, se pak profesně vyvinuli pracovníci represivních složek a státní zaměstnanci, výnosy byly nově nazývány zákony. S pádem vlády šlechty pak již zcela vládli a vládnu úředníci, neboť i volený politik se po přijetí funkce stává úředníkem. A protože zákony připravuje, schvaluje a realizuje vždy státem placená osoba - státní zaměstnanec - úředník, tak jsme zcela v jejich moci. Pokud si takový vysoký úředník vzpomene, tak může zničit nejen průmyslovou základnu země, ale i vás. Roky jsem si lámal hlavu, čemu sloužila kampaň proti Stehlíkovým zahájená souběžně s naší výhrou ve veřejné soutěži o kladenské hutě.

Dnes jsem přesvědčen, že se za naši privatizaci Poldi (od října 1993 nebyl pracovní den, kdy by Poldi či Stehlíkovi nebyli negativně prezentováni v médiích) schovala mnohá poškození české ekonomiky. Klasické odvádění pozornosti od skutečných, hlavně jiných problémů. Nejsem erudovaný ekonom, ale vím, že z každé škody má vždy někdo užitek.

Každý vývozce tehdy narážel na jednostranné bariéry ze strany Evropského společenství, které nám za peníze radilo, co a jak

máme dělat. Ale samo Evropské společenství nám přidělovalo vývozní licence, které omezovaly objem zboží pro vývoz. A to od ručníků až po ocel. Do tehdejšího Československa, poté samostatných Čech, proudilo ohromné množství téměř žádným clem nezatíženého zboží. Jediná normálně ochranně zdaněná komodita byly dovážené automobily. Dnes EU omezuje čínské dovozy, provádí různá ochranná opatření svého trhu, ale před pár roky dělalo totéž. Dovolím si tvrdit, že celkový schodek obchodní bilance dosáhl od sametové revoluce 2 000 000 000 000 Kč, je to slovy dva biliony korun, tedy dva tisíce miliard nebo prostě hodnota dvou milionů nových bytů, pokud by stál každý milion. Připočtete 890 miliard státního dluhu (890 000 000 000 Kč - taky pěkné číslo) a zjistíte, že máme pěkně sjetý voltr na celou českou ekonomiku. Proč to ale píšu? Proto, aby bylo zcela jasné, že pouhým jednostranným otevřením ekonomiky došlo k neskutečným ztrátám.

V Číně, tam si taky můžete koupit veškeré dovozové zboží, od mercedesu po rolexky, ale vždy zaplatíte tvrdé dovozní clo. Prostě si tam chrání vnitřní ekonomiku, jako to dříve dělalo EU s celým bývalým východním blokem. A dělá to dodnes, třeba právě proti Číně, která přesto dnes získává 20 miliard dolarů měsíčně ve svůj prospěch z přebytku obchodní bilance.

Co mě opravňuje k tomuto názoru? Nám všem bylo tvrzeno, že máme čisté tržní hospodářství. Bohužel to nebyla až do našeho vstupu do Evropské unie pravda a není ani to pravda ani poté. Realizaci vládních proklamací o čistém tržním hospodářství skrytě bránilo Ministerstvo průmyslu a obchodu, vedené Vladimírem Dlouhým, takzvanými vývozními licencemi. V principu jste mohli bez omezení z vývozních licencí vyvážet do Evropského společenství suroviny, sklo a nábytek a zanedbatelná množství dalšího zboží. Například všechny hutní výrobky byly vývozně omezeny co do druhu a množství. A třeba taky textil, ať to není

pouze o ocelích. Takže do Francie jste mohli vyvézt celkem pouhopouhých 20 tun froté za celý rok. A takováto směšná čísla platila u kdejakého výrobku – zboží. Všichni víme, že český textilní průmysl v podstatě již neexistuje, a nejen on. Nikoli proto, že by byl špatně zprivatizován, ať již pomocí kupónové privatizace či přímými prodeji. Ale proto, že se mu zborčil vnitřní trh, kam proudila nekontrolovaná množství textilních výrobků z dovozu. Těch pár podniků, co dnes produkují, pracuje především s dovozovými materiály. Co z toho plyne v konečném důsledku? Pokusím se uvést názorný příklad: zakoupili jste v privatizaci podnik, který vyráběl třeba zmiňované froté ručníky. Ručníky byly z kvalitního materiálu, dobré gramáže, pouze měly omezené škály barev a vzorů. Potřebovali jste tedy pouze dokoupit části moderního technologického zařízení a rozšířit výrokovou řadu a v ten moment jste byli vepsí, neboť jste vypláceli jako ostatní české podniky mzdy a vaše zboží nikdo nekupoval, vyráběli jste na sklad či jste omezovali výrobu.

Proč? Protože jste ve vašem přirozeném obchodním teritoriu, trhu České republiky, měli kdejaký neomezený dovoz ze zahraničí, prodávaný a dovážený téměř za výrobní náklady. Jak výše popsáno, sami jste nevyvezli téměř nic a místo klasické reprodukce kapitálu jste nějakou dobu přes mzdy subvencovali sociální politiku státu a pak jste skončili povětšinou bankrotem. Zrovna tak zcela zanikl kožedělný průmysl. Pokud vím, tak všechny velké továrny zpracovávající kůže zcela zanikly. Především díky dovozu spotřebního zboží došlo k tak ohromnému odlivu kapitálu ze země.

Nelze všechno svádět na dovoz ropy a plynu. Jsem přesvědčen, že více než polovina této částky připadá na různé jogurty, trička, párečky, staré automobily, elektroniku a další spotřební zboží, které k nám proudilo zcela nekontrolovaně, naopak s požehnaným Ministerstvem průmyslu a obchodu.

Bohužel se nadvláda Fondu a MPO nepodepisovala pouze na výrobcích spotřebního zboží, ale i na rozhodnutích, která ovlivňovala těžký průmysl naší země a jeho další směřování. Jmenovaná parta měla rovněž ve správě všem známou elektrárenskou společnost ČEZ. Všechny uhelné elektrárny vlastněné touto státní společností bylo nutno odsířit. Ovšemže nositeli zakázek na odsíření nebyly české firmy, ale zahraniční dodavatelé, kteří si nás Čechy tak maximálně najali za mzdu. Vlastně jde o pouhých několik desítek miliard korun.

To byl jeden z momentů, kdy bylo z vůlí Ministerstva průmyslu a obchodu, zabráněno českým podnikům vydělat peníze a zároveň získat zkušenosti a reference, aby mohly následně expandovat do okolních států, které rovněž narovnávaly a dodnes narovnávají ekologické zátěže svých podniků. Prostě se to odevzdalo zahraničním společnostem bez ohledu na ekonomiku vlastní země a její rozvoj. Ministerstvo průmyslu a obchodu mohlo snadno zakoupit příslušné patentové licence na odsíření a poskytnout je českým podnikům, třeba i za úhradu. Maximální cena licencí by činila zlomek z hodnoty plateb, které obdrželi zahraniční dodavatelé. Lze říci, že někdo “sjel pěkněj voltř“ na všechny domácí podniky. Víte, jsou to tak absurdně vysoké částky peněz, že normální člověk již ani nechápe, jak lze tyto hodnoty zcela beztrestně “vylévat“ mimo naši zem.

Nemůžeme se divit, že do ČR dnes přicházejí zahraniční investoři. Zde totiž teprve před pár lety nastal onen ideální investorský stav. To jest stav, kdy jsou reálné peníze již odvedeny (vyvedeny – vytunelovány) z celé ekonomiky a na jejich místo je teprve potom možno investovat peníze nové, tedy zahraniční. Prostě do desetilitrové nádoby plné vaší vody nemůže nikdo nalít dalších deset litrů, musí tu vaši vodu nejprve vylít.

Není pravdou, že v ČR existovalo či existuje naprosto svobodné tržní hospodářství. ČR měla od sametové revoluce vždy omezené možnosti exportu mnoha svých výrobků. Cukrovku jsme pěstovali na 400 000 hektarech, dnes sotva na 40 000 hektarech. Z padesáti cukrovarů jich je dnes funkčních sotva deset. Prostě EU tak rozhodla. Snad do jediného Zetoru tehdejší vlády pumpovaly peníze (celkem asi šest miliard). To by bylo hezké, pokud by ve stejnou dobu až po dnes nebyl státním fondem zvýhodňován nákup amerických traktorů, ovšem od jediného výrobce. No, ale mohlo se pěkně šířit, jak průmyslový podnik dostává státní dotace. Můžeme pokračovat obsáhlým výčtem toho, co bylo uměle zastaveno a v mnoha případech zcela nevratně zlikvidováno...

Jsem přesvědčen, že zlikvidování ekonomické podstaty naší země bylo excelentně řízené obchodní politikou provozovanou tehdejším vedením Ministerstva průmyslu a obchodu. Země, která si nechrání svůj trh, je zemí bláznů a žádná vyspělá ekonomika to nepřipouští. Pokud dovoluje nevyspělá ekonomika, ale i vyspělá, dovozy zboží, které by ji mohly ohrozit, vždy vytvoří příslušná opatření, ať již v omezení dovozních kvót či celních bariér. Celními poplatky vyrovnává hladinu cen zboží ve své zemi a její továrny mají čas se přizpůsobit. Vzpamatování se výrob je velmi důležité, neboť se na stát nepřenáší sociální zátěž vznikající z doprovodné nezaměstnanosti. Když továrny získávají čas na provedení potřebných opatření, tak nedojde k jejich zániku a následné nutnosti řešit a platit vzniklou nezaměstnanost. Naše republika šla cestou přesně obrácenou a není třeba hledat důvody letité nezaměstnanosti. Zřejmě jste již pochopili, že mi leží v žaludku řada politiků, kteří, jak ukázala doba, buďto z politiky chytře odešli včas a možná vyčkávají na vhodný okamžik "návratu", či přeběhli z důvodu přežití v politice.

Po revoluci jsem u svých známých poprvé slyšel písničku Pavla Dobeše z alba Skupinové foto a utkvěl mi v hlavě jeden text, ve kterém si starý mexický loupežník Calvera stěžuje, že již to není ono, to pouhé vykrádání humanitárních zásilek, že není to pravé, ale že *“kdyby měl v rukách justici a malou policejní stanici, tak v rukavičkách by chodil po kraji sem a tam a tam a sem a pomalu by vydrancoval celou zem“*. Možná to není doslovné, ale přesně to vyjadřuje tehdejší schopnosti a skrytou činnost ODA, které ministr Dlouhý předsedal.

Jsem totiž nepragmatický hlupák, zapomněl jsem se prohlásit disidentem (všem poctivým disidentům se tímto omlouvám), když mi bylo asi 21 let, zazvonili u dveří bytu dva uniformovaní policisté a následně si odvezli můj pas a pak jsem jej pár let neviděl. Neměli sice žádný doklad, ale já měl za facku podmínku, a tak jsem nevzdoroval. Ovšem podstata je ta, že jsem mohl následně v době, kdy se *“to nosilo“*, křičet, jak jsem byl taky perzekvován. Proč to uvádím? Je to prostě asociace, pokud je pravdou, že bývalý ministr vnitra Ruml ukradl u hospody motocykl a následně to bylo vykládáno jako snaha zabránit odjezdu předsedovi partaje na schůzi, tak já jsem rovněž měl být disident. Ten, co jsem mu v nepřiměřené obraně dal větší facku, byl prý také v samosprávě.

Ale jsem nechápavý a vše mi dochází až později, takže když mě tento ministr vnitra asi měsíc před naším zatčením ujišťoval, že vše řádně prověří, tak jsem mu to věřil, dokud nás nevzali do vazby. Rozhodně to byl a je slušný chlapík. Ani nám nenaznačil, natož prozradil, že byla někým připravena i varianta našeho zatčení jednotkou URNA přímo v Poldovce.

Pro MF Dnes to v článku *“Moji ostřelovači nebudou vůbec váhat“* uvedl pan Lochman, velitel Útvaru rychlého nasazení, který zasahuje proti teroristům a jiným nebezpečným zločincům. Při

své vzpomínce na obsazování Investiční poštovní banky uvedl: *“Když jsme tam šli, prolétla mi hlavou jedna z prvních věcí, kterou URNA měla dělat pod mým vedením. Tehdy nám řekli: Chlapi, jdeme na Stehlíka, toho z Poldovky. No, to jsem ve funkci moc dlouho nebyl, pomyslel jsem si. Naštěstí z toho nakonec sešlo, ale jednu chvíli to vypadalo na obsazení Poldovky.”*

Jenomže to jsem ještě nevěděl, že předseda Fondu národního majetku Roman Češka pár let před tím, než se stal správcem všeho státního majetku v ČR, měl ve zvyku si chodit do cizích aut “lehnout v rukavicích, paklíči a baterkou“.

Ještě že byla “zlatá“ Havlova amnestie, jinak bychom neměli tak ctihodného správce státního majetku. Moc jsem se bavil, když z FNM odejitý Češka při snaze dostat se ke správě majetku zkrachovalé Union banky prohlašoval, že jeho nová firma je “čestná parta“, která si mravnost své činnosti nechává kontrolovat dokonce i farářem. Je skutečně s podivem, jak si i dnes dokáží někteří státní úředníci vykládat svá práva a výkon svěřené moci.

Takže nám na scéně této “úsměvné opery“, v jejímž závěru mohu obdržet ocenění v podobě mnoha let vězení, chybí pouze justice. A hle, tehdy ministr Kalvoda, ministryně Parkanová a pak další dva ministři spravedlnosti, původně rovněž ODA. Takže máme, co se týče politické a výkonné moci, zarámovanou scénu a popsané hlavní herce:

Ministerstvo průmyslu a obchodu – Dlouhý, ODA. Fond národního majetku – Ministerstvo – Češka, ODA. Ministerstvo privatizace – Skalický, ODA. Ministerstvo spravedlnosti – Kalvoda, Parkanová tehdy ODA. Ministři Němec a dnes Pospíšil opět mají své politické kořeny v ODA.

K tomu připočítejte jejich věrně podřízené, dále ambiciózní tiskové mluvčí, investigativní novináře a zneužívanou státní moc

a jste v prostě v prdeli. Popsané seskupení ve své době ovládlo téměř veškerou ekonomickou státní moc, včetně moci represivní. Mohlo a dodnes může ovlivňovat, kde kdo bude předsedou nebo povýšen na plukovníka, v jaké funkci a u kterého soudu bude ten či onen soudce působit.

Moc se mi líbí současný ministr spravedlnosti Pospíšil. Moc hezky zasáhl do našich trestních věcí svojí stížností pro porušení zákona. Policie společně se Státním zastupitelstvem připravila a podala obžalobu za údajnou trestnou činnost už dvakrát. Poprvé v roce 2000, podruhé v roce 2005. Krajský soud společně s Vrchním soudem opakovaně nařídil znalecká zkoumání v naší věci. Zjednodušeně to lze shrnout následovně: policie společně se státním zástupcem JUDr. Jaklem, opakovaně nesplnila rozhodnutí soudů. V roce 2007 konečně nový vyšetřovatel ve věci (již čtvrtý) nařídil, soudy opakovaně požadované, ekonomické posouzení. Jakl pak rozhodl, že se žádný ekonomický posudek zase dělat nebude, s odvoláním na rozhodnutí Nejvyššího soudu.

V květnu 2007 soudce Nejvyššího soudu profesor Šámal rozhodl, na základě stížnosti ministra spravedlnosti Pospíšila, že soudy opakovaně požadují doplnění dokazování neoprávněně. Je to ten samý pán, jenž úzce spolupracuje s Pospíšilem na novém trestním zákoníku. Je skutečně pracovitý, dokázal se během dvacetiminutové porady před vynesením soudního verdiktu poradit s přísedícími, vypořádat se s námitkami obhajoby, s mými námitkami a ještě sepsat mnohostránkové odůvodnění svého výroku, které také přečetl. Jeho rozhodnutí je sice v úrovni akademického výroku, tedy neruší rozhodnutí Krajského a Vrchního soudu, ale to nebránilo prokurátorovi Jaklovi zrušit konečně nařízené ekonomické posouzení.

Asi v roce 2003 jsem se ptal jednoho z vedoucích pracovníků policejního útvaru, který mě vyšetřuje, proč policie nesplní

usnesení soudů a pak jim požadované podklady nepředá. Pokrčil rameny s tím, že on to neovlivní. Prostě těžká práce.

Při nekalé činnosti není vhodné, aby se o ní jakkoli hovořilo. Nejlepší je vytvořit zástupný problém, třeba “veřejné nepřátele“ a odvádět pozornost směrem k nim. Pokusím se to vysvětlit na našem rodinném krátkodobém působení v ocelářském průmyslu. V letech 1994-95 jsem se opakovaně setkal s generálním ředitelem jedné z ostravských hutí a nabízel jsem naše dodávky železné rudy pro jejich vysoké pece. Ostravsko spotřebovávalo asi 20 milionů tun ročně, takže jsem si zjistil jejich nákupní cenu a pln důvěry v dobrý obchod jsem nabídl stejně kvalitní rudu o čtyři (pouhé čtyři dolary) na tunu levněji, než ji ostravské hutě kupovaly.

V tento okamžik jsem musel někoho opět těžce podráždit a současně jsem byl varován jedním z ostravských generálních ředitelů, ať svoji nabídku již nikdy nijak neopakují. Ostravské hutě prý již mají kvalitního dodavatele. Nebyl to přímo producent rudy, ale překupník, tak jako chtěla být Poldovka. Tak jsem zalezl, počítal a přemýšlel. Když my dodáme oněch 20 milionů tun rudy o čtyři dolary na tunu levněji (a pořád tam byl dolar zisku), tak tehdy státní ostravské hutě nutně ušetří 80 milionů dolarů ročně, tehdy cca tři miliardy korun. Co je tedy špatně? Aha, pozor, když je ušetří, tak je někdo nevydělá. Co nevydělá? Nevydělá 80 milionů dolarů za jeden rok a za deset let tedy, asi 800 milionů dolarů.

Začal jsem zkoumat, kdo o čem rozhoduje a kdo je dodavatel. Když později Češkův FNM společně s Dlouhého ministerstvem průmyslu a obchodu dokonce vyjmul o ostravské vysoké pece z majetku hutí, několik let před privatizacemi, tak si někdo pouze udělal prostor pro další obchod se železnou rudou, koksem a železem. A nová státní společnost, vlastníci pouze vysoké pece,

byla na světě a prodávala zpět ostravským hutím tekuté železo. Pozůstatky tehdejšího předražování surovin prý dodnes řeší ostravský finanční úřad. Pokutoval dvěma miliardami korun Novou Huť za předražování dodávek tekutého železa ostatním ostravským výrobcům. Ta však pouze pokračovala v cenové politice nastavené státní společností Vysoké pece a.s.. Dnes je tato jednoúčelová společnost, do které byly vloženy vysoké pece z majetku ostravských hutí, zlikvidována a stopy téměř zamety.

A tady jsem začal vidět jasněji našeho protivníka, a jak se později ukázalo i strůjce našeho pádu, ministra Dlouhého a jeho parťáckou suitu z Fondu národního majetku.

Vlastně mě ani moc nepřekvapila nečinnost BIS, jejíž pracovníci mě oslovovali po mém propuštění z vazební věznice (za touto přispěchali až do vazby). Vůbec je nezajímala problematika kladenských hutí, ale především to, co vím o dodávkách železné rudy pro ostravské vysoké pece. Taky mi sami i řekli, kdo byl údajně předek reprezentanta této dodavatelské společnosti a kterou slavnou špiónážní organizaci měl spoluzakládat. Také doporučili o tomto “pěkném sjetém voltru “ s nikým nehovořit. Prý se sami postarají. Nevšiml jsem si nikdy žádné starostlivosti. Mimochodem, stejná společnost taky chtěla dostavět dálnici do Ostravy s vynaložením “vlastních“ 40 miliard korun.

Obecně lze říci, že mám BIS rád, jak sami vidíte, vše ví a nikomu neškodí, proč taky, když to byl jenom jeden hezký voltr a jenom za pár desítek miliard korun. Třeba se jenom báli, aby nenarušili volnou tržní ekonomiku. No, to jsem napsal pěkný blábol. Přece se o narušení tržní ekonomiky nebáli, byli si jím jisti.

Když nás s tátou policie zatkla a umístila do vazby, tak jeden z advokátů (Hulík) za námi denně docházel. Byl vážně moc hodný. Jenom ke mně chodil každý den ve dvě hodiny ráno, pak dal vzbudit tátu a povídal si s ním.

Já jsem vydržel jeho návštěvy přesně tři neděle a pak jsem mu vypověděl plnou moc. Ve vazbě máte nervy “na pochodu“, špatně spíte a ještě hůře usínáte. Pokud ještě dostanete takovýto noční budíček, tak brzo pouličte očima. Účelem jeho nočních návštěv bylo pravděpodobně přinést rohynol a lahvičku kořalky (nikdo po něm žádné prášky na spaní ani nic jiného nechtěl!) a především provést nenásilný výslech. Jak jsem řekl, poslal jsem jej nevybíravě “k brdičkům“, ale to jsem netušil, že okamžitě začne docházet, každý den odpoledne, jeho spolupracující advokátka, která pod záminkou, že se ptá táta, chtěla vědět kdeco. Tak jsem si s ní povídal o počasí.

Táta tyto zájmy neprohlédl a nechal se budit každou noc. Tento advokát nevynechal jedinou noc po celou dobu vazby, denně nechával otce budit. Dopadlo to tak, že se táta z vazby po sto dnech vrátil s těžkým zdravotním poškozením. Dodnes se z toho nevzpamatoval a jeho zahraniční přátelé, kteří jej pár let neviděli, jej na schůzce nepoznali. Je z něj pouhý stín bývalého muže. Tvrdím, že na to, aby se srovnal s tehdejší dobou, byl “malý lump“, nepoznal jsem nikdy tak pracovitého a čestného člověka.

Moc mě zajímalo, kde jsme toho vyslychajícího pana advokáta sebrali a co dělal předtím. A zase BIS, ovšem nepřímou, jenom dělal rok šéfa jakési bisácké revizní komise.

U nás jsme si zapomněli chránit vlastní ekonomiku. Ani ty české hutě včetně ostravských nikdo zahraniční nechtěl až do nového tisíciletí koupit, chtěli je tak maximálně zavřít.

Táta byl důvěřivý blázen, když se pochlubil, že Poldi má nasmulovány odběry, tedy výrobu oceli na samé hranici výrobních kapacit (přes 400 tisíc tun). A pochlubit se tím na Ministerstvu průmyslu a obchodu Dlouhému byla, jak vidno, sebevražda.

Na jednání jednoho podzimního pondělí v roce 1995, kdy si nás Dlouhý pozval, na to nezapomenu. Uprostřed jednání celý vzteky bez sebe odešel a čert ví, co řekl na úterním zasedání vlády, ale ve středu ukončila Konsolidační banka veškerá již dohodnutá ujednání. Komerční banka nám 2. ledna ukončila proplácení akreditivů a nám v bance okamžitě “zamrzlo“ 845 milionů korun určených pro provoz . Během prvního čtvrtletí pak v bance zamrzlo celkem přes 60 milionů dolarů, tehdejší kurz koruny byl hodně přes 30 Kč za dolar. A bez těchto finančních prostředků jsme vbrzku začali projídat podstatu. Našich tehdejších skoro sedm tisíc poldováků jsme na dlažbu nechtěli vyhodit a ani tisíc zaměstnanců Bohemia Art.

Dovolím si tvrdit, že drtivá většina národa již slyšela o Stehlikových a jejich působení v Poldovce. Bohužel se nám nikdy nepodařilo prorazit pevně semknutými médii, televizí a tiskem se svými stanovisky, natož s možností naše tvrzení předložit s plnou zodpovědností veřejnosti. Paradoxně až mně dosud nepravomocně uložený trest, který tak zásadním způsobem překračuje požadavek státní moci na mé potrestání, byl tím startovacím okamžikem, kdy jsem se rozhodl veřejnosti předložit tento krátký písemný soubor. Soubor mých komentářů a oficiálních dokumentů, které v krátkosti komentuji.

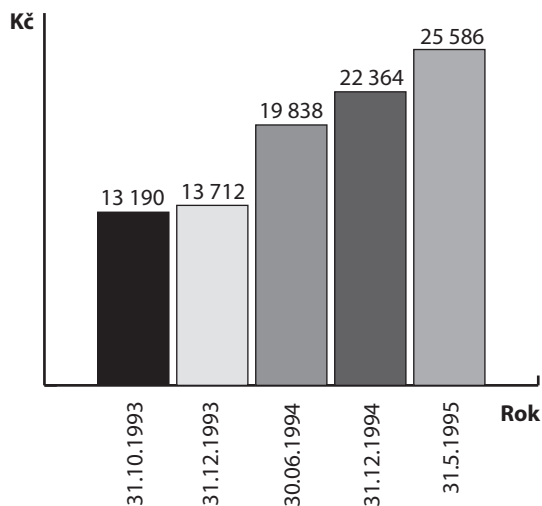
Ostatně do Poldovky si osoboval právo hovořit kde kdo. Jeden z prvních vysokých státních úředníků, který o Poldovce a mém otci „ zasvěceně pohovořil“ v televizi byl pan Tomáš Ježek, tehdejší předseda FNM. Prohlásil na jaře 1994, že tehdejší otcovo uzavření poldovských obchodních skladů s ocelí, je hřebíček do jeho podnikatelské rakve“. Neměl pravdu byl to naopak první hřebík tzv. “Krovák” , který jsme obdrželi od vysokého představitele státní moci. Tomuto pánovi si stěžoval, na uzavření skladů, obchodní rada z německé ambasády. Ten sám si stěžoval na

základě stížnosti německých obchodníků z poldovskou ocelí. Na co že si to stěžovali, stěžovali si na to, že jím otec odmítl dále prodávat ocel za ceny, které byly dvacet procent pod výrobními náklady. Ježek jako předseda FNM taky zapomněl, že je jeho úkolem řádně spravovat státní majetek a připouštěl dlouhodobě prodej poldovských ocelí za ceny pod výrobními náklady. Je třeba si stále uvědomovat, že až do poloviny roku 1995 měl stát v Poldovkách devadesátiprocentní majoritu, takže se tam před naším příchodem, buď neuvěřitelně kradlo na cenách ocelí, nebo státní řízení bylo zcela nekompetentní. Tak se mj. poldovské oceli značili přímo v Kladně štítky zahraničních výrobců.

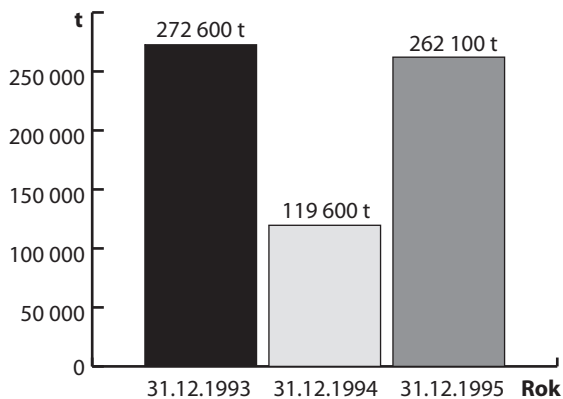
Když táta německému obchodnímu radovi vysvětlil, o jaké ceny (podnákladové) se jedná, tak tento se omluvil. Prý byl mylně informován a tak sám pomohl ceny začít narovnávat. Poldovka v roce 1993 byla ze 100% státní, v roce 1994 z 90%, ve stejném roce začal táta z restrukturalizací obchodní politiky, kterou dokončil v roce 1995 a v témže roce vrátil objemy prodaných ocelí na úroveň roku 1993, již za ceny pro Poldovku výdělečné.

Viz grafy na další straně.

Vývoj průměrných prodejních cen v Kč za tunu.

Množství vyrobené oceli v tunách.

Kdo lže, ten krade?

Jsem si plně vědom možnosti, že veřejnost může přijímat mé komentáře s despektem a jako účelové. Proto cituji přímo z vládních či jiných dokumentů nebo článků.

Z výsledku průzkumu veřejného mínění, který jsem zadal u agentury STEM - Středisko empirických výzkumů a společnosti Sofres Factum, v roce 2000 bylo zjištěno, cituji: *“Více než polovina dospělé české populace je přesvědčena, že se Vladimír a Marko Stehlikové při svém působení v Poldi Kladno dopustili trestné činnosti. Opačný názor má pouze desetina populace, značná část, zhruba třetina lidí nedokáže věc posoudit“*. A 85% všech dotázaných čerpalo informace pro svůj názor ze sdělovacích prostředků. Je tedy naprosto jistá a zřejmá míra ovlivnění veřejného mínění. Za takového stavu si musím klást otázku, zda vůbec existuje osoba, která není nijak ovlivněna. Vždyť celá záležitost je živena nejen médii patnáct roků.

Dále prokazují, že Poldi ve své tehdejší podobě byla předem odsouzena k zániku. Že tehdejší ministr průmyslu a obchodu Vladimír Dlouhý nehovoří pravdu, zkrátka a dobře účelově lže.

Skutečnost, že soudní projednávání mé věci dostalo obrat o sto osmdesát stupňů, že za věci, kde není prokazatelně způsobena žádná škoda, ani špatný úmysl, má být následně čtyřleté vězení, mne vlastně nepřekvapila. Nepřekvapila mne, protože je okolo kauzy Poldi zcela zásadní premisa.

Varianta první - Stehlíkovi lžou, jsou kriminálníci, tedy bývalý ministr Dlouhý má pravdu a on Poldi nezničil.

Varianta druhá - Stehlíkovi nelžou a ministr Dlouhý je se svými poskoky přímo odpovědný i za fyzickou likvidaci částí Poldi.

Varianta třetí - Stehlíkovi mají pravdu, stejně možná půjdou sedět a Dlouhý se nám pěkně vrátí do veřejného života.

Tvrdím, že Dlouhý úmyslně musel mylně informovat tehdejší vládu premiéra Klause. Dlouhého poskok, tehdejší předseda FNM Roman Česka doslova řekl: *“Já jsem shodou okolností u Poldovky byl a tam to bylo přesně naopak. Jednali jsme s bankami a chtěli jsme, aby Poldovka šla do konkurzu. A oni mu ještě dál půjčovali”* (Čt 1, pořad Na hraně, dne 1.2. 1999). Podrobíme-li tento výrok časovému rozboru, dojdeme k následujícím skutečnostem. Poldovka získala poslední úvěr ve výši 300 milionů korun v listopadu 1995. Již předtím tedy Česka musel realizovat organizování konkurzu na Poldovku.

Tedy před vypuknutím hysterické, likvidační kampaně na přelomu roku 1995/96, ve které jsme byli nepravdivě označeni za největší dlužníky FNM. Když na nás Česka podal žalobu jako na největší dlužníky, tak mu soudce vysvětlil, že to není pravda, neboť nám FNM Poldi neprodal (akorát to zapomněli novináři napsat, televize okomentovat a veřejnost to tím pádem neví).

Nebudu popírat, že jsem z titulu své funkce výkonného ředitele Poldi a funkce jednatele všech společností hledal i nestandardní ekonomická řešení. Ale na druhou stranu je jasné, že pokud nás policie za dvanáct let trestního stíhání neobvinila z žádného podvodu, krádeže či zpronevěry, tak jsme se prostě takového jednání nedopustili.

My jsme se dopustili něčeho mnohem horšího. Chtěli jsme Poldi celou, chtěli jsme ji řádně zprivatizovat, nebo říkejte třeba ukrást, ale rozhodně celou a funkční a v tom byl zakopaný pes.

Dnes jsem přesvědčen, že jsme Poldi nevyhráli na základě ani ceny, ani projektu, ale právě pro naši nezkušenost v oboru a absenci politického zázemí.

Co si totiž mohl ministr Dlouhý přát lepšího než prodat hutě dvěma ocelářským začátečníkům, zvláště vzpomeneme-li si na jeho slavný výrok, že prodá Poldi třeba za korunu tomu, kdo ji zavře.

Myslím, že pokud bychom vyslyšeli tato slova a pokračovali v probíhající destrukci kladenských hutí Poldi tak, jak byla nainstalována a bylo ministrem řečeno, tak jsme neměli žádné dnešní problémy.

Do druhé poloviny roku 1994 jsme již zaplatili za Poldi 1 miliardu a 6 milionů korun, převodem z účtu na účet. Zaplatili jsme “pouze“ o dvě stě padesát šest milionů více, než jsme podle kupní smlouvy museli, a o půl roku dříve (už roky mě vrtá hlavou, proč jsme to vlastně platili, když v konečném efektu jsme stejně trestně stíhaní zločinci). Oproti tomu jsme tedy získali a vlastnili 54% podílu v Poldi Ocel. Podle kupní smlouvy jsme měli doplatit ještě 744 milionů korun. Z tohoto důvodu jsme společně s tehdejšími předsedou Poldi Kladno a.s. panem Fenclem (byl vzápětí hodně rychle odvolán) vstoupili v jednání s kladenským

finančním úřadem o možném převzetí závazku Poldi Kladno a.s., výše jejího dluhu dosahovala cca 600 milionů korun. Umožněno nám to nebylo, přestože to pro kladenský Finanční úřad nebyla vůbec nová praxe, již předtím došlo k prodeji nové haly poldovských kováren na jednu kladenskou spediční společnost. Tato dopravní společnost Poldi Kladno a.s. zaplatila jejím asi třicetimilionovým dluhem, který získala na splátky od kladenského Finančního úřadu. Tedy stejným způsobem, jakým jsme chtěli postupovat my. Jenomže v této speditérské společnosti byl spolujednatel přímo tehdejší ředitel kladenského Finančního úřadu Petrák, a tak to šlo. U nás to nešlo a stát zmiňovaných 600 milionů korun nikdy nedostal.

Rovněž jsem vstoupil do jednání s Konsolidační bankou o odkoupení dluhu státní Poldi Kladno a.s. ve výši 1 miliardy 800 milionů korun (tento dluh za TOZ, nebyl ničím jištěn a stát z něho již také nikdy nezískal úhradu). Tato jednání jsem zdárně dovedl téměř až k samému konci. Téměř, neboť pouhé dvě hodiny před podpisem smlouvy zavolali ze sekretariátu generálního ředitele Konsolidační banky, že se uzavření smlouvy musí odložit na někdy jindy. No a někdy jindy se už nikdy nekonalo.

Pokud by nám nebyla zmařena možnost odkoupit ničím neručený dluh, téměř dvoumiliardovou státní pohledávku, tak jsme zápočtem uhradili požadovaný zbytek kupní ceny za podíly v Poldi Ocel. Přebytek z pohledávky po smluvené platbě cca 1 miliarda 100 milionů korun pak byl určen na získání zbylého podílu v Poldi Ocel. Při několikaměsíčním jednání o odkoupení pohledávky (za nominální cenu) byl dohodnut i vznik budoucí akciové společnosti Poldi Steel. Financování provozu a privatizace poldovských hutí by tak bylo řádně ukončeno. Komerční banka by společně s Konsolidační držely v zástavě všechny majetkové podíly v ekonomicky propojené skupině Poldi-Bohemia Art. Zá-

ruky za již poskytnuté úvěry byly pak kryty ostatními aktivy společnosti. Kromě areálu Dříň, ze kterého státní Poldi Kladno a.s. nikdy, byť byla povinna, neodstranila neoprávněné zástavy v její prospěch. Tedy největší soubor nemovitostí nebylo možno nikdy řádně užívat (dobře známé obrovské modré haly). Když stručně shrnu přínosy, které by vznikly, pokud by nám nebyl zmařen odkup dluhů - závazků vedených za Poldi Kladno a.s., tak mohu pouze konstatovat následující fakta.

- a) Komerční a Konsolidační banka by nikdy nemohly být kráceny ve svých právech (nám neprodaná pohledávka 1,8 miliardy korun u Konsolidační banky již nebyla nikdy uhrazena). Podivně nizoučké výnosy z konkurzů se mi ani nechce komentovat.
- b) Obě banky společně by díky svým zástavám pak mohly Stehlíkovy z Poldi kdykoli odvolat, a to bez uměle vyvolané insolvence a následného předlužení vedoucího až ke konkurzům.
- c) Finanční úřad by získal svých 600 milionů korun (asi je státní rozpočet nikdy nepotřeboval).

Ovšem uskutečnění naší doprivatizace by znemožnilo drtivou likvidaci převážné části hutních kapacit v Poldi. O této likvidaci vyjednávalo Ministerstvo průmyslu a obchodu s Evropskou unií a Česká republika se k její realizaci zavázala v Přístupovém protokolu č. 2.

Vše mě tedy poměrně snadno utvrzuje, že Dlouhý s Češkou nechťeli připustit variantu skutečné privatizace kladenských hutí a udělali maximum pro jejich likvidaci a naší kriminalizaci. Protože, pokud jsme kriminálníci, tak je snadno představitelné,

že když Dlouhý bude kandidovat třeba na prezidenta po profesoru Klausovi, je tedy osoba, která je zcela bez mravní poskvrny. Nadto to přeci dlouho byl náš nejoblíbenější politik. Svůj možný návrat nám všem oznámil v tisku, v březnu 2008. Asi bude teď pět let přesvědčovat pravici, že je její nejlepší kandidát proti profesoru Švejnarovi. A co víc, může kandidaturu jako pravicový nezávislý kandidát získat. Je to bezesporu hodně chytrý člověk, ale dosud vždy lhal i o tak zásadních věcech jako byly dohody o těžkém průmyslu.

V televizním pořadu „Debata“ Dlouhý tehdy přiznal existenci tajných dohod o těžkém průmyslu. A naposledy jejich existenci popřel loňský rok ve vyjádření pro deník MF Dnes.

Pouhým srovnáním zjistíte lež. Zrovna tak je nepravdivá a účelová celá řada jeho dalších výroků, které měly jediný cíl, a to poškodit Stehlíkovi a Poldovku.

Cituji přepis veřejného vyjádření ministra průmyslu a obchodu Dlouhého pro Radiožurnál, zpráva 28. 5. 1996.

“Vždyť je absurdní, že člověk, který dluží miliardy, který přivedl významný český podnik ke krachu, má tu odvalu, a ne bojím se říct i drzost, obviňovat veřejně každého a vymýšlet si nepravdivé a absurdní argumenty, které mají zakrýt jeho vlastní neschopnost. Jeho poslední návrhy požadují po daňových poplatnících maličkost, devět miliard korun českých. Sjezdil jsem poslední měsíc celou republiku a vím, že pan Stehlík nemá nikde podporu. Doufám, že to pochopí i lidé na Kladně. Věřím nyní v rychlý postup soudních orgánů a vyřízení žalob, které byly v tomto případě podány. Po jejich vyřízení musí pan Stehlík odejít z Poldi a samozřejmě, že potom bankovní sektor i vláda získají prostor

k řešení stavu v Poldi, která má jistě svoji další perspektivní budoucnost.“

Tvrdím, že Stehlíkovi nikdy žádnou dotaci nechtěli. Nikdy nikdo k této naší údajné snaze získat dotace nepředložil žádné dokumenty, které by alespoň částečně dávaly za pravdu tvrzením, že jsme jakékoli dotace chtěli získat. Veškeré další sliby o pomoci hutím Poldi po našem odchodu byly a zůstaly pouze politickými deklamacemi a účelovými nepravdami.

Proč tedy nikdo nepoužil k záchraně kladenských hutí majetková práva - akcie Poldi Steel a.s., které hned po našem zatčení otec nechal dopravit ministrovi vnitra Rumlovi? Protože prostě kladenské hutě nikdo ve skutečnosti zachraňovat nechtěl, naopak hutě bylo nutno domrzačit a kriminalizovat vybrané osoby.

Ačkoliv správce konkurzní podstaty Poldi Ocel s.r.o. JUDr. Pelikán (vlastník 49% Poldi Steel) nejprve svá akcionářská práva uplatňoval a s Poldi Steel a.s. obchodoval, po mnoha měsících najednou získal jiný, naprosto účelový názor a s ostatními poldovskými konkurzními správci najednou celou Poldi Steel a.s. zlikvidovali.

Že při přesunech obrovského majetku Poldi Steel a.s. správci konkurzních podstat neprovedli žádné inventury, to přece nevádí. Když jsme u správců, nemohu nevpomenout na JUDr. Litvana. Kdo ho potkáte, tak se mu vyhněte, je to zlý člověk. Nevím, jakým druhem zloby je postižen, ale dobře si pamatuji, jak mi na jedné straně zakázal přístup do Poldovky a na straně druhé mne udával u soudů a policii, jak mu nepředávám účetnictví. Dokonce jsem za to byl soudem finančně potrestán. Vrchní soud po mém odvolání pokutu zrušil. Zřejmě bylo až Vrchnímu soudu jasné, že pokud vás někdo k účetnictví do Poldovky fyzicky nepustí, naopak vám aktivně brání v přístupu k dokumentům, které má sám

v držení a od vás je chce předat, tak že se jedná jenom o snahu vás účelově a neoprávněně poškodit.

Litvan, kromě toho, že učinil řadu udání na kdeco a kdekoho, však byl vynikající počtář. Dokázal vyčíslit údajnou škodu, která měla vzniknout z údajně neoprávněného vložení ochranné známky Poldi, na zhruba 270 milionů korun. Tedy jakési ušlé “nájemné“. A teď se podržte, Litvanovo následné ocenění ochranné známky Poldi pro účely prodeje z konkurzní podstaty bylo do tří milionů korun. Dva roky předtím soudní znalec ocenil známku Poldi okolo 2,7 miliardy korun. Nemohl jsem alespoň částečně neokomentovat úžasné kouzelnictví s vyčíslenými hodnotami přesně odpovídající částkám zajímavým pro udávání a divným částkám pro prodeje majetků z konkurzních podstat Poldovky.